

пространствена изолация и негативно белязване, а и до по-малка възможност за взаимодействия.

Въпросът е, че местните в „Христо Ботев“ се опитват да се противопоставят на негативната типизация, изтласквайки я стратегически към друга конкретна общност в квартала. В изтласкването има болезнен парадокс – те „случват“ на „пришълците“ това, което им се е случило. А, от друга страна, има двойно напрежение между идентичността, която им се приписва извън квартала и през която те възприемат себе си. Така техният свят се затваря както отвън чрез типизацията, така и отвътре чрез вътрешното противопоставяне в квартал „Христо Ботев“.

8. Какво са кварталите за учениците?

Една от основните ни задачи при анкетирането на учениците беше да получим възможност да сравним някои техни представи и виждания за кварталите, в които живеят, тяхното движение в градското пространство на София и особените/привлекателните за тях места в него. Да сравним учениците от сегрегираните училища, които са роми – в случая със 75-о ОУ, вероятно/от гледната точка на другите са роми – в случая с 94-то СОУ, и в преобладаващата си част не са роми във всички други училища.

Допускането ни беше, че има значими различия в начините, по които се гледа на обитавания квартал и се познават/предпочитат местата в града в зависимост от това, доколко той е затворен за децата. Изглежда очевидно, че ако опитът на децата е локализиран единствено в обитавания квартал, те развиват особена зависимост от него, стопираща критическия им поглед към него – кварталът за тях не е просто мястото, което обитават сега, а „нашият свят“. Т.е. допускахме, че опитът на децата, особено от „Факултета“, е локализиран единствено/главно в него, за тях кварталът е „нашият свят“; в известна степен допускахме същото и за децата от „Христо Ботев“. Тези наши допускания намериха потвърждение в интервютата с младежите от „Факултета“ и по-скоро не намериха потвърждение в интервютата ни с младежите от „Христо Ботев“, които, както се оказа, значително по-сво-